

Príchod / Hod Kockou

Pomaličky, bez nejakého zbytočného náhlenia, vykračuje si to v smere toho malého pralesa i on. Žeby bol nejako špeciálne oblečený do počasia zimných dní, to by sa zdalo ľažko. Jeho odev je skoro celý zahalený v plášti, čo s farbou snehu rozhodne nespĺňa. Skôr v nej vyniká. Len čižmy mu je z pod neho vidno, ako tie nohy nadvihuje, snáď v snahe do snehu nezapadnúť. Zrýchli, až keď sa k pralesu priblíži. Ako keby sa už do neho nevedel dočkať vojsť. A presne tak i učiní. Hned čo mu podrážka čižmy dopadne na zelenú podlahu pralesa, mierne svoj plášť rozťahne poskytujúc pohľad i zvyšku jeho outfitu, ktorý nie je ničím špeciálnym. Len košeľa a nohavice s opaskom, ktorý nesie nejakú brašnu a prútik. Vydýchne si. Pokračuje v ceste tým pomalým krokom, než sa dopracuje do samého stredu, než sa pozastaví, keď mu očká padnú na tú kameniu misu. Priblíži sa k nej, očkami tukajúc po jej celom povrchu, možno v snahe prečítať, čo sa na nej piše. Chvíľu len mlčky stojí, než sa rukami natiahne k prvej guli a presunie ju na značenie slnka. [Z rozsahu 1-10 padlo číslo 4.]

SOL

Po položení gule sebou ucukne. A ešte aby neucukol, keď to má vyzerat' ako keby mu niekto vypol v dome elektrinu. Až na to, že tou elektrinou je slnko samo, žeo. Odťahme ruky od tých gulí a vlastne celej kamennej misky, než očká stočí k oblohe. A to sebou ucukne druhý raz, akurát, že tentoraz i s nejakým validnejším dôvodom. Kto by sebou nemykol, keď si to na neho leťi roj komárov, že? Stiahne svoje dlane pod plášť, niekde na tú brašnu a sklopí k nej zrak. Otvorí ju. Začne v nej šmatrať.//Levanduľa... levanduľa. Vogo, nevrav, že tu nemám levanduľu!/*Stisne pery k sebe. To mu už očká sklžnu k tomu prútiku.*//Ne. Ne v tom kúzle som furt marnej./*A to už krokom ustúpi dozadu, ako keby ho to od tých komárov malo vzdialit'./*//Ale môžem to aspoň votestovať.../*Zhrabne prútik do dlane. Pravej, než ním predvedie akúsi inkantáciu v smere letu toho hmyzu, vyslovujúc prosté.* Sýntra vära! //Nech cítia levanduľu.../*A následne, vytiahne svoje ruky dohora a skúsi si nimi zakryť tvár. I oči privrie. Snáď v snahe aby ho tie komáre nedoštípali do škaredosti.* [Užívateľi se nepodařilo kouzlo Sýntra vära.]

Keď sa jeho snaha o kúzlo stane mŕnou a ruky ho predsa len skvelo neochránia, tak z neho predsa len pári malých syknutí nad štipnutiami vypadnú. Nijako po tých malých tvoroch ale nechňape. Nemohlo by sa zdať, že by im mal snahu ublížiť. Len prosto proste tisne pery a viečka k sebe, ako keby sa to snažil presediet', kým to neskončí. Čo samozrejme evidentne i skončí. Nafukne líčka a ruky stiahne, ale len niekde k úrovni svojej tváre, lícnych kostí. Prejde si po pokožke prstíkmi, v zjavnej snahe vyhľadať tie čerstvé štipnutia. //Nemôžu prenášať choroby, je to školskej turnaj.../*Stisne pery k sebe.* //Vogo, ne, to im neverím po tom dogabanom chrbte./*A zasa nakukne dolu do svojej brašne.* //Vodu som si tiež nezobral... hlavne neškrabala./*No, on by sa určite zabýval svojimi novými doplnkami krásy ďalej, ale pri odvratení zraku od brašny, mu asi dopne, že vlastne skoro nič vidieť nemôže, ako je tá tma. Ako keby mu nedopínalo, že i v tej brašne sa orientuje podľa hmatu. Ale možno sa tak, že mu zasvetilo v hlave, dopne už len z toho dôvodu, že mu v nej snáď zahrá ta správa. Jeho výraz by sa spokojný vôbec zdať nemusel. Ale v tej tme sa pravdepodobne nezdá nijaký. Chvíľu mlčí, než sebou ohne v kolenach a čupne si na zem. Zaborí ich do hliny pod sebou. Zhlboka sa nadýchne a dlane spojí prepletením prstov v oblasti oproti svojej hrudi. Privrie očká.* Padre nuestro que estás en los cielos... *Mrmlajúc si ďalej v tichosti popodnos, než to ukončí prostým.* Amén.

YARA

*Pokial' jeho snaha o nájdenie vnútorného svetla modlením vážne vyjde, tak sa len tak zmierlivo pousmeje a bez nejakého zapierania o ruky sa postaví späť na obe nohy. Nohavice si letmo otrepe od prípadnej špinu a zasa sa natočí ku kamennej miske. Popadne ďalšiu guľu a premiestni ju do toho určeného miesta Vody. To sebou sekne. Ako keby sa zasekol s ním čas. Teda do momentu, než si natiahne dlaň ku krku a zaťuká očkami niekde v smere tej gule. Posunie sa nohou o krok späť, zmätene tikajúc po okolí očkami, v snahe pravdepodobne nájst' ako má všetko zvrátiť. Spočinie na tom riešení. Očami, samozrejme, ktoré sa mu akýmsi prekvapením, až údivom rozšíria. Pozoruje ho, než natiahne dlane pred seba a skúsi urobiť krok vpred. * My sme sa už videli... pamätaš? *Výjde z neho pomaly, ako keby mal ľažkosti pri každom jednom nádychu medzi slovami.* Neboj sa, Pláštik. //Nedezorientuje ma, sme kamoši.// *Hodí po ňom akýsi lútostivý výraz a krokami sa ďalej pomaličky približuje.* //Chudák...// *A ako sa natiahne dlaňou k jeho krovkám, tak druhou namieri v jeho smere prútikom inkantáciu.* Hi-doi ne-muri. Ti to pomôže, neboj. *A skúsi prejsť miernym hladivým dotykom, po jeho krovkách. Než sa natiahne bližšie, jemne ho objímajúc, rukou ďalej hladiac, snáď v snahe ho pri tom kízle ešte upokojíť i normálne.* [Užívateľ seslal kouzlo Hidoi nemuri. Uvede namiereného tvora do hlbokého zenového spánku beze snú. Tvor se neprobere dŕive jak za pôl hodiny.]

YVY

Akonáhle sa mu kovoplášťa podarí uspať a pralesom sa rozpustí, ďalej pokračuje v jeho objímaní jednou rukou a hladení po krovkách. Len pritom natiahne druhou rukou kapucňu cez svoju hlavu. Akoby ho mala ochrániť pred zmoknutím. Až po nejakej chvíli sa zasa zdvihne, možno ešte odprevadí toho kovoplášťa pohl'adom, pokial' kúzlo vyprchá, a podíde bližšie k tej kamennej miske. Popadne ďalšiu guľu a položí ju na miesto Zeme. Nie je slepej. Toho schnutia rastlín naokolo si určite povšimne, keďže začne tukáť očkami sem a tam, tisnúc pery k sebe, až strácajú farbu. To mu tvár klesne. Naopak dlaň natiahne pred seba, do zorného poľa a pootvorí. Keď sa mu naskytne pohl'ad na to skamenené semienko tak letmo zvrásti oboče a pokrčí kútkmi pier. Prudko sebou trhne a obzrie sa okolo, než zasa spočinie na semienku. //To ku mne práve rozpráva kytka?// Kámo, dobrá otázka. Neviem. *Prehodi a pery stisne k sebe s pokrčením ramien.* Možno motivajúci mať nemáš, možno to máš proste robiť lebo to máš robiť. *Pokračuje.* Som sa narodil aby som žil a raz umrel. Ty existuješ abys vyrástla a raz zdochla tiež. S tým nič nenarobiš. Nemáš hľadáta motiváciu k existencii. *Pokrúti hlavou, ako keby slová čo hovoril boli jasné vec.* To, že ti to zdochnutie niekto doprajé skôr je už na jeho triku. Von skončí v pekle. Musíš proste dúfať, že to tebe nespravia. Aj ja dúfam, že ma nikto náhodne nezavraždí. Alebo sa môžeš brániť, to pak- //Vogo to tu fakt filozofujem s kytkou? Mi hrabe?//

Nakrčí oboče. Či je to faktom, že mu práve asi doplo, že tu kecá somariny do éteru bude záhadou ale celkom ľahko vylúštitelnou záhadou, keďže instantne zmílkne. Prejde si semienko ešte raz očami. //Je kamenné. Mám odstraníť tú kamennú vrstvu? Slová ju neodstránia. Je to príliš malé aby som to skúsil niečím pevným... nástroje stejnako nemám. Bombarda by odpálila aj semienko a ešte omylem zapálila les.// *Povzdychnie si. Uzavrie pritom dlaň, snáď aby semienko neodfukol.* //Čo ak... nebude to zahrávanie s prírodou? Ne. Stejnako je rastlina. Len asi iná. Jo.// *To vytiahne druhú dlaň s prútikom a inkantáciou namieri na povrch toho semienka.* Kaktufors. *A ďalej mlčí.* [Užívateľ seslal kouzlo Kaktufors. Namiernená vec se premení na kaktus, s nímž lze nadále manipulovat pohyby hulký.]

Ak sa mu podarí premeniť semienko na kaktus, alebo teda, inej druh rastliny, tak mu jeden kútek povyskočí dohora a začne sa obzerať po okolí, ako keby to malo zabrat'. No, lenže mu asi nedopína, že von furt nejako nerástol, že. Tak kukne zasa na ten kaktus, ktorý si položí do tej kamennej misy, keďže tam už viac miesta a prejde si ho očkami. To mu snáď konečne niečo dopne. Zoberie ho, opatrne tak, kde ho predtým držal - takže za spodok - a presunie letmo na zem. Prútikom namieri a prehlásí. Herbivicus! *Ako keby mu práve to malo pomôcť.* [Užívateľ seslal kouzlo Herbivicus. Zrychlí růst dané rostliny.]

YBYTU

A pokial' sa všetko podarí, tak ako by sa malo a jeho nekonvenčná metóda zafunguje, tak si vydýchne. Ako väzne z hľbky duše vydýchne a zasa sa natočí k tej kamennej misie. Siahne na predposlednú guľu a presunie ju na značku Vетra. Len tam stojí. Začne sa obzerať a stojí, a mlčí, a na tvári nesie zmätený výraz. //To som to tam dal zle? Tak blbej zas nejsom// *No, keď sa zační ozývať tie hľasy tak sebou ucukne presne v ich smere. Nakrčí nos i oboče. Vykročí. Priblíži sa k tej hustej zarastenej ceste a naďalekne líčka. To urobí jeden krok dozadu a kukne hore. Na vrcholky stromov, pokial' tam dovidí.* //Chcem risknúť spadnutie?// *Krčí nosom, než sa zasa obzrie do tej cestičky a vydýchne si.* Raizes Vivas. *Prehlásil, prútikom a inkantáciou.* //Urob mi most, až k tomu zvuku, popod konáre, ponad všecko ostatné. Nech ničomu omylem neublížim// [Uživatel seslal kouzlo Raizes Vivas. Kořeny reagují na vůli kouzelníka: mohou uvěznit nohy nepřítele, vytvořit překážku, improvizovaný most nebo ochrannou bariéru. Účinek závisí na představivosti a napojení na přírodu.]

Tak on sa vydá na tú svoju prechádzku zeleným mostom k hlasom lesa. Ešte by mu trebalo po ceste stretnúť troch ľudí, ktorým niečo chýba a mohla by z toho byť krásna rozprávka a dva celovečerné filmy. Jednu nohu strieda za druhou, ruky v kapsách plášťa a na tvári s pokojnou expresiou. Zastaví sa. Akonáhle vidí ten vír, nie len tak v strede cestičky z lián. Nakrčí oboče a ďalej ním nehne. //Čas všetko nevylieči. Občas nás len naučí ako s tým žiť... a čo mám s touto informáciou robiť?// *Ďalej krčí nosom.* Víre? Vetre? A čom toto šepkáš dookola? *Sa skúsi opýtať. Šak za to nič nedá, nie? Len ďalej necháva na tvári celkom nespokojný výraz.* //Tie ruské turnajové úlohy mali jasnejšie inštrukcie... to určo chystal říša. Si pritom určo šťahol trochu z tých jeho zásob čo tajne pestuje// *Nakloní hlavu do strany.* Mám t'a upokojiť? Alebo čo kurkurňa myslíš tým časom. To tu mám čakať? Lebo ako, ja musím byť dnu pred večerkou. Ma inak už fakt spackajú na to. *Začne tam prehlasovať, trochu viac frustrovane.* Môžeš to aspoň prestať vopakovat? Šak ja znám, že čas nič nevylieči... to je vec čo učia malé decká ešte.

TATÁ

Žeby to vlastne presne takto pochopil? Alebo to možno chápal celej ten čas, keď tu prehlasuje, že to vie už od detstva. Zmätene zažmurká sem a tam, ako keby nechápal čo také veľkolepé urobil, že sa mu to odrazu podarilo. Len sa trochu pomalším spôsobom natočí a rozide zasa cestou lián späť ku kamennej miske. //Dobre, poslednej a môžem na vécu// *Natiahne sa po tú guľu a uloží ju na posledné voľné miesto venované Ohňu. Kuká dolu, na tú guľu, než sa zasa začne obzerať sem a tam, mlčky, snáď hľadajúc čo má asi teda robiť posledné. Keď to ho už odhodi to kúzlo, že? Pretože on moc asi pozornosti nejakej postave dávať nebude, kukajúc sa iným smerom. Len potom, keď je odhodený, tak na neho uprie oči. Pokúsi sa zdvihnuť na nohy a skrikne.* Vogo, drblo ti! Máš čakať, keď chceš plniť úkol. Nie sa... *Naďalekne líčka a krokmi ide proste bližšie. Než po ňom namieri prútik ale to sa zasekne.* //rva, nemôžem na niekoho kúzliť. Ak je to študent tak ma zasa nahlásia a poletím// *Tak on, ako úplnej blbec sa rozbehne a skúsi mu ten nož vyrvat' z ruky.* (1- podarí sa bez ujmy, 2- podarí sa s ujmou, 3 - nepodarí) [Z rozsahu 1-3 padlo číslo 2.]

Na reznutie od noža sykne cez pera a rýchlo si druhou dlaňou skúsi chytiť tú ranu, než mu ten nož vyrve z ruky. To ním mierne tej postave zahrozí a obráti sa v smere rastliny, mieric na ňu prútikom a tisnúc pera k sebe. Urobí nejakú malú inkantáciu, ale či sa mu to podarí alebo nie, je otázne. Alebo nech je čo chce, o čo sa to snaží. Ak postava zdrhá, tak po nej ďalej čučí a ak nie, tak proste postáva pred tou kytkou aj s tým nožom. Ako keby sa stal do ochranárskej pozície. [Uživatel použil Medik. Student se věnuje kouzelnickému léčitelství a první pomoc i práci se zraněným má v malíku. Rychle se dá do ošetřování či analyzování. Pár mávnutí hůlkou a drobnější zranění jakoby nebyla, ta středně závažná jsou stabilizovaná a ta těžká - no řekněme, že jsou na tom lépe než kdyby tam tento student nebyl.]

ODCHOD

Ďalej sa drží za tú ranu, než očkami pretočí niekde k tým guliam elementov. Vyďchne si. Spokojne, pokial' sa rozžiaria na znamenie úspešného splnenia jeho úlohy. Mrkne len tak letmo na tú svoju ruku, ktorú si dlaňou pridržiava a stisne peru k sebe, prudko odvracajú oči preč.* //Krv, krv- sakra// *Nafúkne líčka, výraz tváre akoby mu odrazu prišlo nesmirne zle.* //Musím... toto a tie štipance, jo. Toto je prednejšie// *A rozíde sa krokmi niekam dopreč, ponechávajúc prales svojmu vlastnému životu.